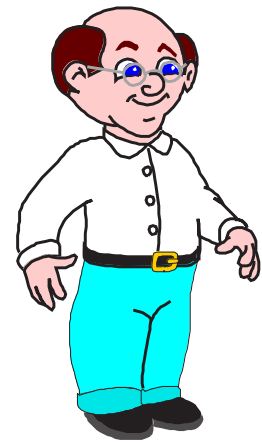




Experterne & Dig.



Experterne siger
ja, hvad er det egentlig de siger?

Væggene er tykke af historier om hvad beboerne/børnene kan og ikke kan, hvad de kan se, høre, forså - hvordan man kan tale til dem o.s.v.

En hel del af disse "historier" stammer udefra, er opstået i forbindelse med såkaldte specialistudsagn.

Dette behøver i og for sig ikke at være noget problem, ud over at der sommetider hersker nogen usikkerhed om hvad der egentlig er sagt og hvad man er blevet enige om.

Oftede vil man, hvis man tager sig tid til at "dykke ned" i historierne, stå tilbage nærmest handlingslammet, fordi de forskellige udsagn typisk modsiger hin anden eller dybest set er intetsigende.

Her følger nogle ideer til hvorledes I kan strukturere Jeres måde at håndtere specialisterne og deres historier så at oplysningerne/resultaterne kommer borgeren bedst til gode.

Husk lige:

- at mærkater/diagnoser af een eller anden grund uanset det oftest negative indhold, er mærkværdigt "gode" at snakke om
- at "Expert" ikke er et moderne ord for gud og at drømmen om at der et eller andet sted derude er nogen der ved sandheden - er falsk
- at det til syvende og sidst alligevel er dig og din leder der står med ansvaret og samvittigheden, uanset hvor mange eksperter der er indblandet
- at du via erfaringsindsamling og strukturerede observationer er een af dem der kommer tættest på en sandhed
- psykiatriske diagnoser i denne forbindelse er synderligt uinteressante, fordi de ikke har ret meget med pædagogik at gøre

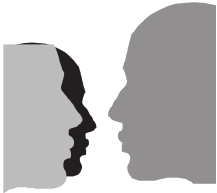
Forslag til
en arbejdsgang

Er beboeren tilstækkeligt undersøgt og er undersøgelserne up-to-date?

Pas på at I ikke går i stå, medens I venter. Det være sig på Eksperten, eller på at "Eva skal komme tilbage fra barsel", at julen er overstået, at de nye vikarer er ansat, at I har fået det kursus i tegn-til-tale o.s.v. Der er meget der kan lokke os til at vente - unødigt.

Få fat i de bedste folk

Nøjagtig ligesom hvis du selv havde brug for expertice. Hvad skal man med en expert hvis det ikke er den bedste?



I skal helst være to når I taler med eksperten, og I skal spørge dumt, dumt, dumt..

Det svære punkt kommer når du/I står med en rapport i hånden, skal tale i telefon med specialisten eller måske sidder face-to-face. Det svære er at være dum. Det er meget lettere at hoppe med på historierne og lade som om man forstår alt. Det er i hvert fad svært at spørge anden gang.

Men husk, at når eksperten begynder at blive irriteret er det måske fordi I er ved at nå frem til hvad vedkommende virkelig er sikker på eller snarere hvad vedkommende ikke ved -. Det handler ikke om hvorvidt der er nogen der synes at du er tungnem, men om at få den rigtige viden frem og altså også grænserne for denne viden.

Skriv det ned.

Konklusioner på ekspertens indblanding - altså hvad I praktisk kan/skal gøre, skal være så klare som muligt inden I "giver slip". (Hvad betyder synshandicappet i praksis? Hvor meget og hvordan kan han se? Hvor langt væk kan han se - hvad? Kan vi bruge tegn-til-tale? Hvilke hjælpemidler skal han have o.s.v.?) Skriv punkterne ned, og når I er færdige, så læs det op for eksperten. Er det så det, vedkommende har ment?



Fremlæg resultaterne på gruppemøde

og gå tilbage til eksperten, hvis du ikke kan give dine kolleger en tilfredsstillende forklaring



Skaf Jer nogle vaner

Alt dette bliver alt for kompliceret hvis I ikke gør det til en god vane/arbejdsroutine. Det skal simpelthen blive til den måde man gør det på.

Vej dine ord på guldvægt, det kan hænde at du er ekspert i andres øjne

Tænk på, hvad du siger om barnet/beboeren. Hvis du kommer til at sige et eller andet slagkraftigt der ligger godt i munden, ricikerer du, at det, uanset det f.eks. ikke passer, bliver til en historie/myte.

Vælg dine tillægsord med omhu, du bliver ikke kedelig at høre på bare fordi du er præcis

